

Μικροθεατρικά

Είναι καλός αυτός ο τίτλος; Υπάρχουν μικρο-θεατρικά και μεγαλο-θεατρικά, είναι δόκιμος ο όρος; Δεν έχει ποιοτική έννοια, αυτό είναι σαφές. Ποσοτική όμως έχει. Ας εξετάσουμε το θέμα της «ποσότητας» του θεάτρου με βάση τις δύο μονοπαραστάσεις που παίχτηκαν τελευταία στους θεατρικούς χώρους της Λευκωσίας.

Η Μαρία Μανναρίδου-Καρσερά έχει σκηνοθετήσει αρκετές φορές σόλο παραστάσεις. Παλαιότερα στους μονολόγους του Μπέκετ και του Ιονέσκο, τελευταία στις «Δούλες» του Ζενέ, απέδειξε ότι κατέχει την τέχνη να κάνει θεατρικά γκρο πλαν, να οργανώνει τη σκηνική εικόνα έτσι που ο ηθοποιός-σολίστας να αποτελεί φυσικό της κέντρο και επομένως και το κέντρο του μικρόκοσμου μιας μονοπαραστάσης. Πιστεύω πως από τις σημαντικότερες προϋποθέσεις της επιτυχίας μιας παράστασης σόλο είναι η σωστή αναλογία της ανθρώπινης μορφής και των διαστάσεων του θεατρικού μικρόκοσμου, έτσι ώστε ο ηθοποιός να έχει τη δυνατότητα να γεμίσει τη σκηνή, να μη χαθεί στην παράσταση, στο μάκρος του λόγου, στο μέγεθος του φωτισμένου κομματιού, μπροστά στο ύψος και πλάτος των σκηνικών. Η αυτονομία των συνθετικών μερών της παράστασης δεν επιτρέπεται, τα πάντα πρέπει να υποτάσσονται στην κυριαρχία του ηθοποιού, ο οποίος βοηθούμενος μόνο από το σκηνικό περιβάλλον θα κερδίσει τη μονομαχία του με το κείμενο.

Η Μήδεια Χάννα είχε αυτή τη βοήθεια από

Η Άντρη Χ. Κωνσταντίνου βρήκε λύσεις για να προσθέσει δραματικότητα στην ανάγνωση του κειμένου από την Τζένη Γαϊτανοπούλου.

το περιβάλλον της παράστασης «Ο κύκλος του νερού». Η σκηνοθεσία της Μαρίας Μανναρίδου-Καρσερά την τοποθέτησε στο κέντρο του δρώμενου, στένεψε τα πλαίσια του γύρω κόσμου, οργάνωσε την κίνηση της ηθοποιού με τέτοιο τρόπο, που ο συμβολισμός του στοιχείου του νερού από το σκηνικό της Έλενας Κατσούρη έγινε γόνιμος και λειτουργικός. Βοηθήθηκε επίσης από τη μουσική του Λάρκου Λάρκου, που στήριξε τις δύσκολες στιγμές των περασμάτων μεταξύ των συραμμένων κειμένων και αποτέλεσε ένα από τα ενοποιητικά στοιχεία της παράστασης.

Η επιλογή των αποσπασμάτων από τα έργα των Στρίνμπεργκ, Μπρεχτ, Λόρκα, Ευριπίδη έγινε με ευαισθησία και σωστή κρίση, η ομαλότητα της ροής του λόγου απέδειξε

τη θεατρική τους συμβατότητα. Η ύπαρξη του θεματικού άξονα της μητρότητας θα μπορούσε να μετατρέψει την παράσταση σε... εκδήλωση, αλλά οι συντελεστές της είχαν υπόψη τους τον κίνδυνο και φρόντισαν η «ποσότητα» του θεάτρου στην παραγωγή να είναι σημαντική, ή με άλλα λόγια, να επιτυγχάνεται η σύνθεση λόγου κίνησης, μουσικής, εικόνας υπό την κυριαρχία του συναισθήματος.

Η Μήδεια Χάννα παρουσιάστηκε στα πλαίσια του φτιαγμένου στα μέτρα της μικρόκοσμου της παράστασης γενναία και αξιοπρεπής.

Τα θεατρικά της Λούλας Αναγνωστάκη έχουν κατακόκκινη αύρα που πηγάζει από την ιδεολογική τους ένταση και την υπαρξιακή τους πυκνότητα. Οι διαπροσωπικές σχέσεις των ηρώων του θεάτρου της και οι ρεαλιστικά διατυπωμένες καταστάσεις λειτουργούν ως αγωγοί των ιδεολογικών τάσεων και υπαρξιακών ροών, που η συγγραφέας συλλαμβάνει με ακρίβεια και ευαισθησία. Πώς εκφράζεται αυτή η ικανότητα σύλληψης και έκφρασης σ' ένα θεατρικό μονόλογο, εκεί που το κεντρικό πρόσωπο είναι και μοναδικό, απογυμνωμένο από το δίκτυο των διαπροσωπικών σχέσεων, όπου η αναπαράσταση των καταστάσεων γίνεται μόνο μέσω του αφηγηματικού λόγου;

«Ο ουρανός κατακόκκινος» είναι πορτρέτο, πορτρέτο μιας γυναίκας και μιας εποχής, έργο κυβιστικής τεχνοτροπίας, που απεικονίζει ένα πρόσωπο σπασμένο, σαν αντανάκλαση σ' ένα ραγισμένο καθρέφτη. Στις υπόλοιπες κυβιστικές ψηφίδες του κειμέ-

«Ο ουρανός κατακόκκινος»

της Λούλας Αναγνωστάκη
Σκηνοθεσία: Άντρη Χ. Κωνσταντίνου
Επιμέλεια του σκηνικού χώρου και κοστούμιών: Μαρία Αχιλλέως
Επιμέλεια οπτικοακουστικού υλικού: Γιάγκος Χατζηγιάννης
Βοηθός σκηνοθέτη: Εμμανουέλα Γεωργίου
Στο ρόλο της Σοφίας Αποστόλου Τζένη Γαϊτανοπούλου
Μουσικός επί σκηνής: Μάκης Αβραάμ (ηλεκτρική κιθάρα)

νου χωράνε μόνο σκόρπιες λεπτομέρειες της εποχής που έζησε η ηρωίδα, μόνο νύξεις για πράγματα γνωστά και ειπωμένα, που στοχεύουν στην ενεργοποίηση των γνώσεων, των απόψεων και των συναισθημάτων των θεατών. Η ελλιπής απεικόνιση της εποχής αναπληρώνεται στο κείμενο από την εκφραστικότητα της μορφής της Σοφίας Αποστόλου. Ο τραχύς αυτοσαρκασμός, η πίκρα των καταστάσεων, η μέθη των αναμνήσεων της ηρωίδας που ακούγονται στο κείμενο, βρίσκουν μια πιο ήπια έκφραση στην ερμηνεία της Τζένης Γαϊτανοπούλου. Ο σαρκασμός μετατρέπεται σε χιούμορ, η πίκρα σε θλίψη, η νοσταλγία παίρνει ρομαντική χροιά, γενικά η επιφάνεια του ρόλου από κυβιστική γίνεται πιο λεία. Όλα όμως καλύπτονται με την προσωπική γοητεία της πρωταγωνίστριας, στην οποία προστίθενται και τα φιλικότατα συναισθήματα του κοινού, του οποίου έλειψε η επαφή με την ηθοποιό.

Η Άντρη Χ. Κωνσταντίνου δούλεψε το κείμενο της Αναγνωστάκη λέξη προς λέξη, εντόπισε όλες τις δυνατότητες που προσφέρει ο μονόλογος για τον κατακόκκινο ουρανό και επιθυμώντας να τις υλοποιήσει στην παράστασή της, βρήκε λύσεις για να προσθέσει δραματικότητα στην ανάγνωση του κειμένου από την Τζένη Γαϊτανοπούλου. Έτσι η ηθοποιός, διαβάζοντας το κείμενο του ρόλου της, «ψάχνει» τη συνέχεια του μεταξύ των τσαλακωμένων χαρτιών στο γραφείο της, μεταξύ των κολλημένων στον τοίχο φυλλαδίων, παίρνει σελίδες από τα χέρια του μουσικού της παράστασης. Αν όμως το ζητούμενο ήταν η αύξηση της «ποσότητας» θεάτρου, ίσως μια «καθαρή» παράσταση -αναλόγιο με πιο συγκρατημένα εκφραστικά μέσα, αλλά και με πιο εστιασμένο λόγο θα οδηγούσε σ' αυτή την αύξηση από άλλο δρόμο.

«Ο Κύκλος του νερού»

Συγγραφή κειμένων με βασικό θέμα τη μητρότητα

Διασκευή: Ελλάδα Ευαγγέλου

Δραματογράφος: Μήδεια Χάννα

Σκηνοθεσία: Μαρία Μανναρίδου-Καρσερά

Σκηνικά-κοστούμια: Έλενα Κατσούρη

Μουσική: Λάρκος Λάρκου

Βοηθός σκηνοθέτη: Χρυσόθεμις Παπακωνσταντίνου

Ερμηνεύει η Μήδεια Χάννα

Η Μήδεια Χάννα παρουσιάστηκε γενναία και αξιοπρεπώς.